

Men end er der Sang i Skoven,  
højt bølger det røde Flag;  
end er der en Gud for oven,  
der raader for Danmarks Sag!

*J. Helms.*

Mel. af R. Nordraak.

Løft dit Hoved, du raske Gut!  
om et Haab eller to blev brudt,  
binker et nyt for dit Øje,  
straks det faar Glans fra det Høje.

Løft dit Hoved og se dig om!  
noget er dér, som raaber: kom!  
noget med tusende Tunger,  
som om Frejdighed sjunger.

Løft dit Hoved! thi i dig selv  
blaaner ogsaa et udstrakt Hvælv,  
hvor der med Harper klinger,  
jubler, toner og svinger.

Løft dit Hoved og sjung det ud:  
Aldrig kuer du Vaarens Skud!  
Hvor der er gærende Kræfter,  
skyder det Aaret efter.

Løft dit Hoved og tag din Daab  
af det høje, det straalende Haab,  
som over Verden hvælver  
og i hver Livsgnist skælver!

*Bjørnson.*

Mel. af C. E. F. Weyse.

I Østen stiger Solen op,  
den spreder Guld paa Sky,  
gaar over Hav og Bjergetop,  
gaar over Land og By.

Den kommer fra den favre Kyst,  
hvor Paradiset laa;  
den bringer Liv og Lys og Lyst  
til store og til smaa.

Den hilser os endnu saa smukt  
fra Edens Morgenrød,  
hvor Træet stod med evig Frugt,  
hvor Livets Væld udfled.

Den hilser os fra Livets Hjem,  
hvor størst Guds Lys oprandt,  
med Stjernen over Bethlehem,  
som Østens Vise fandt.

Og med Guds Sol udgaar fra Øst  
en himmelsk Glans paa Jord,  
et Glimt fra Paradisets Kyst,  
hvor Livets Abild gror.

Og alle Stjerner neje sig,  
hvor Østens Sol gaar frem,  
den synes dem hin Stjerne lig,  
som stod ved Bethlehem.

Du Soles Sol fra Bethlehem  
hav Tak og Lov og Pris  
for hvert et Glimt fra Lysets Hjem  
og fra dit Paradis!

*Ingemann.*

Mel. af Chr. Barnekow.

Morgenstund  
har Guld i Mund,  
for Natten Gud vi love;  
han lærte os, i Jesu Navn,  
som Barnet i sin Moders Favn,  
vi alle sødt kan sove.

Morgenstund  
har Guld i Mund,  
vi til vort Arbejd ile,  
som Fuglen glad i Skov og Vang  
udflyver med sin Morgensang,  
genfødt ved Nattehvide.

Morgenstund  
har Guld i Mund,  
og Guld betyder Glæde,  
og glædelig er hver en Dag,  
som leves til Guds Velbehag,  
om end vi maatte græde.

Gaa da frit  
enhver til sit  
og stole paa Guds Naade!  
da faa vi Lyst og Lykke til  
at gøre Gavn, som Gud det vil,  
paa allerbedste Maade.

Sol opstaar,  
og ned gaar,  
naar den har gjort sin Gerning;  
Gud give os at skinne saa,  
som Himmellys, skønt af de smaa!  
da randt for os Guldterning.

*Grundtvig.*

Mel. af P. Heise og Aug. Winding.  
Aldrig frejdig, naar du gaar  
Veje, Gud tør kende,  
selv om du til Maalet naar  
først ved Verdens Ende.

Aldrig ræd for Mørkets Magt!  
Stjernerne vil lyse;  
med et „Fadervor“ i Pagt  
skal du aldrig gyse.

Kæmp for alt, hvad du har kært!  
dø, om saa det gælder!  
da er Livet ej saa svært,  
Døden ikke heller.

*Chr. Richardt.*

Mel. af R. Bay.

Fred hviler over Land og By,  
ej Verden larmer mer,  
fro smiler Maanen til sin Sky,  
til Stjerne Stjerne ser.

Og Søen blank og rolig staar  
med Himlen i sin Favn,  
paa Dammen fjærne Vogter gaar  
og lover Herrens Navn.

Der er saa stille og saa tyst  
i Himmel og paa Jord,  
vær ogsaa stille i mit Bryst,  
du Flygtning, som der bor!

Slut Fred, o Hjærte, med hver Sjæl,  
som her dig ej forstaar!  
Se, over By og Dal i Kvæld  
nu Fredens Engel gaar.

Som du han er en Fremmed her,  
til Himlen staar hans Hu;  
dog i det stille Stjernesvær  
han dvæler her som du.

O, lær af ham din Aftensang:  
Fred med hver Sjæl paa Jord!  
Til samme Himmel gaar vor Gang  
adskilles end vort Spor.

Fred med hvert Hjærte, fjærn og nær,  
som uden Ro mon slaa,  
Fred med de faa, som mig har kær,  
og dem, jeg aldrig saa.

*Ingemann.*